

ἀπόχι τό, Κάρπ. Κρήτ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) κ. ἄ. — Λεξ. Κορ. Λεγρ. Μπριγκ. ἀπόχ-χι Χίος ἀπόδιν Μεγίστ. 'πόδιν Πόντ. 'πόδ' Πόντ. (᾽Οφ.) 'ποχί Στερελλ. (Μεσολόγγ.) ἀπόχιν Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐς. ἀπόχιν. Πβ. Σχολ. εἰς ᾽Οπ. Ἄλ. 1, 3 «ὑποχαί τὰ κοινῶς καλούμενα ἀπόχια». Ὁ τύπ. ἀπόχι καὶ παρὰ Σαχλίκ. Γραφαὶ καὶ στίχοι στ. 313 (ἐκδ. G Wagner σ. 75) «καὶ πιάνει σε ᾽ς τὰ δίχτυα της σὰν ψάριν μὲ τ' ἀπόχι».

1) Μικρὰ ἀπόχη 1, ὁ ἰδ., Στερελλ. (Μεσολόγγ.) Συνών. ἀποχάκι. 2) Ἀπόχη 1, ὁ ἰδ., Κάρπ. Κρήτ. Μακεδ. (Καταφύγ.) Μεγίστ. Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (᾽Οφ.) κ. ἄ.

β) Ἀπόχη 1 β, ὁ ἰδ., Πελοπν. (Λακων. Μάν.) κ. ἄ.

γ) Ἀπόχη 1 δ, ὁ ἰδ., Μεγίστ.

ἀποχιάζω Πελοπν. (Λακων.) 'ποχιάζω Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπόχι.

1) Πιάνω ὀρτύκια μὲ τὴν ἀπόχην ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀποχεύω. Πβ. ἀποχίζω. 2) Μεταφ. συλλαμβάνω τινὰ διὰ παγίδος Πελοπν. (Λακων.): Τὸν ἀποχιάσανε τὸν δεῖνα σὰν τ' ὀρδύκι ᾽ς τὸ λουρό.

ἀποχιάρις ὁ, ἁμάρτ. 'ποχιάρις Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπόχι καὶ τῆς καταλ. -ιάρης.

Ὁ διὰ τῆς ἀπόχης συλλαμβάνων ὀρτυγας. Συνών. ἀποχᾶς.

ἀπόχιασμα τό, Πελοπν. (Λακων.) 'πόχιασμα Θήρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχιάζω.

Ἡ διὰ τῆς ἀπόχης σύλληψις ὀρτύγων. Συνών. ἀπόχεμα.

ἀποχίδι τό, Σύμ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. ἀπόχι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

Μικρὰ ἀπόχη. Συνών. ἀποχάκι, ἀπόχι 1.

ἀποχίζω Κύθν.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπόχι.

Συλλαμβάνω διὰ τῆς ἀπόχης. Πβ. ἀποχεύω, ἀποχιάζω.

***ἀποχιονατίζω**, ἀποδονατίζω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ἁμαρτ. ρ. χιονατίζω ἢ τοῦ ἐπιθ. χιονᾶτος.

Καθαρίζω ἀπὸ τὸ χιόνι ὁδοὺς, στέγας καὶ καθόλου μέρη χιονοσκεπῇ ἔνθ' ἄν.: 'Αποδονάτιζον τὸ στεγάδιν (τὴν στέγην) Κερασ. ἐπεδονάτσα τὸ στέβος (τὴν στέγην) Τραπ. ἀποδονάτσα τὸ ρδανίν (τὸ δῶμα) Χαλδ. Συνών. ἀποχιονίζω 1, ἀποχιονώνω.

***ἀποχιονάτισμα** τό, ἀποδονάτισμαν Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀποχιονατίζω.

Ἡ ἀφηρεμένη ἔννοια τοῦ *ἀποχιονατίζω. Συνών. *ἀποχιόνωμα.

ἀποχιονιά ἡ, Λεξ. Δημητρ. ἀπουχιονιά Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐς. χιονιά.

Τόπος ἔνθα ἔχει ἤδη διαλυθῇ ἡ χιών: 'Ἔστησε ᾽ς τὴν ἀποχιονιά παῖδες Λεξ. Δημητρ. 'Ἡ ἀπουχιονιά ἀγνίζ' Αἰτωλ. 'Σ τοῖς ἀπουχιονιῇς πέφτ'ν οἱ κυργιαρῆρες κὶ μπουρεῖ τὰ πιαστοῦν ᾽ς τ' ἀγκίστρια (κυργιαρῆρα = τσίχλα) αὐτόθ. Θὰ τὰ πααίνουμι τὰ γίδμα ᾽ς τ'ς ἀπουχιονιῇς, ἰκεῖ θὰ βροῖσκ'νι ἀγκάθια, τούφα τοῦτ' θὰ χουρταίν'νι αὐτόθ.

ἀποχιονίδι τό, ἁμάρτ. 'ποδοινίδιν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχιονίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

1) Συνήθως πληθ., αἱ τελευταῖαι νιφάδες τῆς χιόνος αἱ πίπτουσαι ἐν ὕδαρεϊ καταστάσει ἢ βροχῇ ψυχρὰ καὶ χιονώδης Κύπρ. Συνών. χιονόβροχο, χιονόνερο.

2) Χιών Κύπρ.: 'Ἐστοίβασεν 'ποδοινίδιν ᾽ς τὸ δεῖνα μέρος.

ἀποχιονίζω ἁμάρτ. ἀποδονίζω Πόντ. (Κερασ. Οἶν. ᾽Οφ. Χαλδ. κ. ἄ.) Ἀπρὸς. ἀποχιονίζει σύννηθ. ἀποδονίζει Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. χιονίζω.

1) *Ἀποχιονατίζω, ὁ ἰδ., Πόντ. (Κερασ. Οἶν. ᾽Οφ. Χαλδ. κ. ἄ.): 'Ἐπεδόντσα τὸ ρδανίν (τὸ δῶμα) Χαλδ. Θ' ἀποδο-νίζωμε τὸ δρόμον Οἶν. Ἀποδόνιζα τ' ὁσπίτ' ᾽Οφ. 2) Ἀπρὸς. ρίπτει βροχὴν ψυχρὰν καὶ χιονώδη Κύπρ. 3) Ἀπρὸς. παύει νὰ χιονίζῃ σύννηθ.: 'Ἄλλες χρονιῆς τέτοια ἐποχὴ ἔχει ἀποχιονίσει. Ἄσε ν' ἀποχιονίση κ' ὕστερα βγαίνεις ἔξω.

***ἀποχιόνωμα** τό, ἀποδόνωμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχιονώνω.

Ὁ καθαρισμὸς τῆς στέγης, ὁδοῦ κττ. ἀπὸ τῆς χιόνος Συνών. *ἀποχιονάτισμα.

ἀποχιονώνω ἁμάρτ. ἀποδονώνω Πόντ. (Σάντ. Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ μεταγν. χιονοῦμαι.

*Ἀποχιονατίζω, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: 'Αποδόντσον τὸ στέβος Τραπ.

***ἀποχιόνωτος** ἐπίθ. ἀποδόνωτος Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀποχιονωτός < ἀποχιονώνω. Περί τῆς στερητικῆς σημ. τοῦ ἀρκτικοῦ α ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α. Ὁ μὴ καθαρισθεὶς ἐκ τῆς χιόνος, ἐπὶ στέγης, ὁδοῦ κττ.

ἀποχλαινῶ Πελοπν. (Μάν.) ἀπουχλαιίνου Μακεδ. ἀποχλαίνω Κεφαλλ. 'ποχλαινῶ Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. χλαινῶ. Ὁ τύπ. ἀποχλαινῶ κατ' ἀποβολὴν τοῦ λ διὰ τὴν ἐπομένην συνίζ. τοῦ συμπλέγματος *λαι*, καθ' ἃ καὶ *πξά* ἐκ τοῦ *πξά*, *πξό* ἐκ τοῦ *πξό* κττ. Πβ. καὶ *ἡλεις* - *ἡγεις*, *παλαιός* - *παγαιός* κττ.

1) Μετβ. ἀφίνω ἢ κάμνω τι ν' ἀποβάλλῃ τὴν θερμότητά του Μακεδ. Πελοπν. (Μάν.): Ν' ἀπουχλιάς τὸν νιρὸ Μακεδ. 2) Ἀμτβ. καὶ παθ. ἀποβάλλω τὴν μεγάλην θερμότητά μου, γίνομαι χλιαρὸς Κεφαλλ. Μακεδ. Πελοπν. (Μάν.) Ρόδ.: *Μωρή, φύσα το λίγο ν' ἀποχλιάνη*, γιατί θὰ καῖς Μάν. Ἄσε ν' ἀποχλιάνη λίγο τὸ φαεῖ κ' ἔπειτα τὸ τρώς Κεφαλλ. Ἐπόχλιανεν ὁ φοῦρνος Ρόδ. Ν' ἀπουχλιάθῃ τὸν νιρὸ Μακεδ. Συνών. ἀπολοχάζω 1, ἀπολοχάινω, ἀπομαίνω 4, ξελοχάινω. β) Γίνομαι ὅλως χλιαρὸς, χάνω σχεδὸν ὅλην τὴν θερμότητά μου Πελοπν. (Μάν.) κ. ἄ.: Ἀπόχλιανε τὸ χαμομήλι καὶ δὲν πίνεται Μάν. Ἀπόχλιανε ἡ σούππα καὶ γίνηκε μία συχασία αὐτόθ.

ἀπόχλιος ἐπίθ. Κρήτ. (Βιάνν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ἐπιθ. χλός.

Χλιαρὸς: Τὸ χειμῶνα γίνεται καλλὰ μπουγάδα, γιατί βάνουμε ἀπόχλιο νερό. Συνών. αὐτόχλιος, σύχλιος, χλός.

ἀποχλομιάζω Λεξ. Δημητρ. (λ. ἀποχλωμιάινω) Μετοχ. ἀποχλομιασμένους Θράκ. (Αἶν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. χλομιάζω. Ὅτι ἡ λ. παλαιὰ μαρτυρεῖ ἢ μετοχ. ἀποχλομιασμένος ἐν Θυσ. Ἀβραάμ στ. 414 (ἐκδ. ÉLegrand Biblioth. 1, 237) «τὸ τέκνον τὸ καημένον . . . εἶν' ἀποχλομιασμένον».



Γίνομαι πελιδνός, ὠχρὸς ἔνθ' ἄν. : Ἀποχλόμισσε ἀπὸ τοῖς ἔρμεσιν Λεξ. Δημητρ. Μετοχ. ἀποχλομιασμένους = κάτω-φορος, κατάχλομος Θράκ. (Αἰν.) Συνών. ἀποχλομιάινω.

ἀποχλομιάινω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. χλομιάίνω. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Δ 300 (ἔκδ. ΣΞανθουδ.)

Ἀποχλομιάζω, ὁ ἰδ. : Ἀπὸ τῆς δομῆς τῆς ἀποχλό-μιας. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. ἔνθ' ἄν. «τὴν ὥρα ὅπου τῆς μιλεῖ κύρις καὶ μάνν' ἀντάμι | τὸ πρόσωπο ἀποχλό-μιανε κ' ἤτρεμε σὰν καλάμι».

ἀποχλώρωμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἀποχλωρώνω.

Τὸ νὰ γίνῃ κἀνεὶς ὠχρὸς, χλομός.

ἀποχλωρώνω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. χλωρώνω.

Καθίσταμαι κιτρινοπράσινος, ὠχρὸς.

ἀποχόβεργα ἡ, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀπόχη καὶ βέργα.

Ὁ λεπτός κοντός ἐπὶ τοῦ ὁποῖου στηρίζεται ἡ στεφάνη τῆς ἀπόχης. Πβ. ἀποχόξυλο.

ἀποχολιάζω Πελοπν. (Μάν.) κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. χολιάζω.

Παύω νὰ εἶμαι χολιασμένος ἔνθ' ἄν. : «Ἀμα φάγαμε οἱ ἄλλοι, ἀποχόλιασε κείνη καὶ ἄρχισε νὰ τρώῃ Μάν. Ἀσ' τοις, τί θὰ κάνῃ; θ' ἀποχολιάσῃ σὰν τότε κόψη ἡ πείνα αὐτόθ. Συνών. ξεχολιάζω.

ἀποχολίζω ἀμάρτ. ἴποχολίζω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀμάρτ. ρ. χολίζω ἡ τοῦ οὐσ. χολή.

Ἀποβάλλω τὰς φροντίδας μου, ἀμεριμνῶ : Ἐτέλειωσεν τὰς δουλειὰς του τὸ ἐποχόλισεν.

ἀποχοντρένω σύνθηθ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. χοντρένω.

1) Παχύνομαι ὑπὲρ τὸ δέον. Συνών. ἀποπαχένω 2, παραπαχένω. Καὶ μετβ. παχύνω τινὰ πολὺ : Ἡ πολυ-φαγία τὸν ἀποχόντρυνε Λεξ. Δημητρ. 2) Μεταφ. γίνομαι ἀγροῖκος, βάνασος Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. Καὶ μετβ. καθι-στῶ τινὰ βάνασον, οὐχὶ λεπτὸν τοὺς τρόπους Λεξ. Δη-μητρ. : Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀποχόντρυνε τὸ μυαλό.

ἀποχόντρι τό, Χίος —Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀποχόδρι Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόχοντρο, δι' ὃ ἰδ. ἀπόχοντρος.

1) Συνήθως πληθ., τὰ πίτυρα καὶ ἄλλα ἀπομεινάρια μετὰ τὸ κοσκίνισμα τοῦ ἀλεύρου Κρήτ. Χίος —Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. Συνών. ἀπόχοντρο (ἰδ. ἀπόχοντρος Β 1).

β) Τὰ λεπτότερα τῶν πιτύρων τὰ μετ' ἀλεύρου ἀνα-μειγνύμενα πρὸς παρασκευὴν ἄρτου Κρήτ. : Παροιμ.

Νοικοκερὰ 'ς τὰ πίτερα καὶ ἀφέδρα 'ς τ' ἀποχόδρια (ἐπὶ τοῦ φειδωλοῦ εἰς πράγματα μικροτέρας ἀξίας καὶ σπατάλου εἰς πολυτιμότερα. Πβ. ἀκριβὸς 'ς τὰ πίτουρα καὶ φτηνὸς 'ς τ' ἀλεύρι) Κρήτ. 2) Ἄρτος πιτυροῦ-χος Κρήτ. Συνών. ἀπόχοντρο (ἰδ. ἀπόχοντρος Β 2).

ἀπόχοντρος ἐπίθ. Χίος ἀπόχοντρο τό, Πελοπν. (Μάν.) —Λεξ. Ψύλλ. 45 ἀπόχοντρον Σκόπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίθ. χοντρος.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Χονδραλεσμένος, ἐπὶ σίτου Χίος.

2) Μεταφ. δυσειδής, ἀσημοπρόσωπος Χίος.

Β) Οὐσ. 1) Ἀποχόντρι 1, ὁ ἰδ., Πελοπν. (Μάν.) Σκόπ. 2) Ἀποχόντρι 2, ὁ ἰδ., Λεξ. Ψύλλ. 45.

ἀποχόντυμα τό, Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀπόχη καὶ τυύμα.

Τὸ δίκτυον τῆς ἀπόχης.

ἀποχόξυλο τό, Κάμπ. Κύθν.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀπόχη καὶ ξύλο.

Ἡ ξυλίνη λαβὴ τῆς ἀπόχης. Πβ. ἀποχόβεργα.

ἀποχορταίνω Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. —ΓΒλα-χογιάνν. Μεγάλ. Χρόν. 13 καὶ 103 —Λεξ. Γαζ. (λ. ἀπο-κορέννυμι).

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. χορταίνω.

1) Χορταίνω ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἄν. 13 : Ἴσως εἶχε ἀνάγκη ν' ἀποχορτάσῃ τὸν ὕπνον ποῦ τοῦ χάλασε τοῦ πολέμου ἡ σαλαγή. 2) Χορταίνω τελείως Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. —Λεξ. Γαζ. : Τρώς καὶ τρώς καὶ πότ' ἀποχορτάσῃ; (πότε θ' ἀποχορτάσῃ;) Κρήτ. Χόρτασα καὶ ἀποχόρτασα μάλιστα, μπουκκὰ δὲν πάει κάτω Μάν. 3) Χορτάσας πλέον τι ἀρνοῦμαι νὰ λάβω καὶ ἄλλο, ἀηδιάζω ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἄν. 103 : Τὸ βρασιὸ σιτάρι καὶ τ' ἀραποσίτι τ' ἀποχόρτασε ἡ φρουρά, τ' ἀρνεῖται πρᾶ.

ἀποχορταρίζω Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. χορτάρι.

1) Καθαρίζω ἀγρὸν ἢ κήπον ἀποσπῶν τὰ παράσιτα χόρτα Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) : Ἀποχορτάρτσον τὴν μπαχτὲν Τραπ. Συνών. βοτανίζω, ξεβοτανίζω, ξεχορτα-ρίζω, ξεχορταρίζω, ξεχορτίζω. 2) Διὰ δρεπά-νου ἀποκόπτω τὰς παραφυάδας φυτοῦ Πόντ. (Κρώμν.) Συνών. διπλάζω.

ἀποχορτάρισμαν τό, Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχορταρίζω.

Καθάρισμα ἀγροῦ ἢ κήπου ἢ φυτοῦ δι' ἀποσπάσεως τῶν παρασίτων χόρτων ἔνθ' ἄν. : Ἀφ' οὗ τῇ μπαχτὲς τ' ἀπο-χορτάρισμαν καὶ πότσον τὰ δέντρα Τραπ. Συνών. βοτά-νισμα, ξεχορτάρισμα.

ἀποχουμίσκουμαι Πόντ. (Κερασ. Σάντ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ Τουρκ. *hımta* = πυρετός.

Ἐξασθενῶ, ἐξαντλοῦμαι ἐκ νόσου ἢ καμάτου ἔνθ' ἄν. : Ἐπεχουμίστα κ' ἐκοιμέθα Κερασ. Ἀσ' σὸ πολλὰ τὸ γανάχτε-μαν ἐπεχουμίστα (ἐκ τοῦ πολλοῦ καμάτου ἐξηντλήθην, ἐξη-σθένησα) αὐτόθ.

ἀποχούμμισμαν τό, Πόντ. (Κερασ. Σάντ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχουμίσκουμαι.

Ἐξασθένησις, ἐξαντλήσις ἐκ νόσου ἢ καμάτου ἔνθ' ἄν. : Ἀσ' σὸ πολλὰ τ' ἀποχούμμισμαν ἄν' νὰ σ'κοῦμαι κ' ἐπορῶ Σάντ.

ἀποχοχόλωμαν τό, Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχοχολώνω.

Ἡ ἀφηρημένη ἔννοια τοῦ ρ. ἀποχοχολώνω ἔνθ' ἄν. : Ἀφ' οὗ ἀτώρα τ' ἀποχοχόλωμαν καὶ τέρ' τὸ φαεῖν (ἄφησε τώρα τὸ καθάρισμα καὶ πρόσεχε τὸ φαγητὸν) Χαλδ. Συνών. πάστρεμα, σκούπισμα.

ἀποχοχολώνω Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. χοχολώνω.

Καθαρίζω μέρος τι σαρώων αὐτὸ ἔνθ' ἄν. : Ἐπεχοχό-λωσα τὴν αὐλήν Τραπ. Συνών. παστρεύω, σκουπίζω.

ἀπόχρειο τό, ἀμάρτ. ἴποχρεια τά, Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. χρεία.

Συνήθως ἐν τῷ πληθ., τὰ χρήσιμα, τὰ ἀναγκαῖα πράγματα, ἐπιπλα κττ. : Θὰ βάλω μέσα τὰ πόχρεια μου. Συνών. χρειασίδι.

